

Câu chuyện cảm động: tình yêu 1 đô la!

Hàng ngày vẫn đều đặn, ông nhờ Jim mua giúp ông 1 túi cà phê giá 4 đô la và nhận về tờ 1 đô tiền thối. Thói quen này cứ kéo dài mãi suốt nhiều năm liền cho đến khi ông mất đi...

(Ảnh minh họa)

Jim làm việc tại một khu du lịch, mỗi ngày khi đi làm, ông Jack hàng xóm đều sẽ đưa anh một tờ 5 đô la để nhờ anh mua một túi cà phê giá 4 đô la ở tiệm cà phê trong khu du lịch, thói quen này đã kéo dài suốt mấy năm nay. Đương nhiên, để cảm ơn Jim, ông Jack luôn giúp anh cắt cỏ phía trước nhà.

Thời gian lâu sau, bà chủ quán cà phê đã quen thuộc Jim, và luôn sẵn sàng chuẩn bị cà phê cùng tờ 1 đô la tiền lẻ. Có lần, Jim cũng tò mò hỏi ông Jack rằng: “*Thời hạn sử dụng của cà phê rất*

lâu. Tại sao mỗi lần ông không thể mua nhiều hơn một chút?”. Ông lắc đầu cười nói: “Không, ta thích như bây giờ hơn, mỗi ngày một bịch cà phê, vừa mới là tốt”.

Có một lần, Jim vội đến nhà bạn nên anh đã mua cà phê ở tiệm khác. Không ngờ là dù chưa mở túi mà ông Jack đã nói: *“Đây không phải là cà phê mà tôi muốn mua”*. Jim giật mình, sau đó anh lại thử vài lần nữa, dù cho bao bì giống hệt nhau, nhưng ông luôn nhận ra ngay nếu không phải là cà phê mua ở khu du lịch khiến Jim không dám qua mặt ông nữa.

Vài năm sau, sức khỏe của ông Jack không còn như trước nữa. Nhưng mỗi ngày ông vẫn nhờ Jim mua cà phê và lần nào cũng tỏ ra đầy mong chờ khi đưa cho anh tờ 5 đô la. Có một ngày, khi Jim mang cà phê về, ông Jack nằm trên giường bệnh yếu ớt đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa tờ 1 đô la và hỏi Jim rằng: *“Đã lâu như vậy rồi mà chẳng lẽ cậu không biết vì sao tôi luôn mua cà phê ở tiệm này ư?”*. Jim nhìn ông lão hàng xóm rồi lắc đầu.

“Bởi vì người bán cà phê cho cậu là bà Elena!” Giọng ông Jack bỗng vô cùng dịu dàng: *“Bà ấy là người mà tôi yêu sâu đậm nhất. Năm đó, bố mẹ của bà ấy chê tôi nghèo, buộc chúng tôi chia tay nhau, tôi đành đau lòng rời đi... Nhiều năm sau, vợ tôi qua đời vì bị bệnh, các con thì đã có gia đình riêng, nên tôi muốn quay lại xem thử. Sau đó, tôi biết được là bà Elena bán cà phê ở khu du lịch và cũng đã có con rồi. Tôi không muốn làm phiền cuộc sống bình yên của bà ấy nên lặng lẽ sống ở đây và bắt đầu nhờ cậu mua cà phê. Kể từ lần đầu tiên cậu mang cà phê về cho tôi, tôi biết rằng Elena cũng không quên tôi...”*

Jim hỏi: *“Chẳng lẽ ông chưa từng quên bà ấy sao?”*

Ông Jack lắc đầu nói: *“Năm đó khi yêu nhau, chúng tôi không thể thường xuyên gặp mặt được nên đã lén đặt ra ám hiệu đó là gấp tờ 1 đô la thành hình tam giác rồi cho vào phong bì và gửi cho nhau qua bưu điện để thay cho lời báo bình an. Vì thế, mỗi lần nhờ cậu mua cà phê, tôi luôn gấp tờ tiền thành hình tam giác và tờ tiền mà bà Elena đưa cho cậu cũng được gấp như thế. Bằng cách này, tuy chúng tôi chưa hề gặp nhau, nhưng mỗi ngày đều có thể báo bình an cho người kia như những ngày xưa ấy...”*

“Bây giờ tôi sắp phải đi về với Chúa rồi. Nếu bà Elena không nhận được tin tức của tôi thì hẳn là bà ấy sẽ đau lòng nhiều lắm. Dưới gầm giường của tôi có một chiếc hộp, bên trong là những tờ tiền gấp thành hình tam giác, xin cậu hãy tiếp tục mua cà phê giúp tôi với, xin nhờ cậu...” Nói xong, ông Jack nhắm mắt xuôi tay.

Trong tang lễ của ông Jack, Jim lặng lẽ mở một chiếc hộp khác ra, bên trong toàn là những túi cà phê được đóng gói đẹp đẽ và rất nhiều những tờ tiền lẻ được gấp thành hình tam giác. Thì ra là bà Elena đã qua đời vì bị bệnh từ nửa năm trước rồi.

Trước khi rời khỏi thế gian, việc cuối cùng mà bà làm đó là giao tất cả cà phê và tiền lẻ cho Jim để nhờ anh thay mình báo tin bình an đến cho ông Jack....

Theo *trithucvn*